

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA KRAJOWA
ZASTĘPCA PROKURATORA
GENERALNEGO

Warszawa, dnia 16.12. 2016 r.

GABINET MARSZAŁKA SENATU
sekretariat Wicemarszałek Senatu RP

Wpłynęło dn. 17.12.2016 r.
Nr... ML.1.P.211
Podpis... *Hanka*

SEKRETARIAT

Wice Prez. Senatu
wpłynęło dn. 16.12.2016 r.
nr..... podpis *J*

PG II Ko1 570.2016

E 20.12.16/18

Pani

Maria Koc

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 listopada 2016 roku, przy którym zostało przesłane oświadczenie złożone w dniu 4 listopada 2016 roku, na 29 posiedzeniu Senatu przez Senatora Rzeczypospolitej Polskiej - Pana Roberta Mamąta, dotyczące nieprawidłowości, stwierdzonych w toku prowadzenia postępowania przygotowawczego sygn. akt PR 1 Ds. 390.2016 Prokuratury Rejonowej w O (poprzednia sygnatura akt 1 Ds. 1025/13), uprzejmie informuję, iż powyższe postępowanie przygotowawcze zostało poddane analizie w Prokuraturze Regionalnej w Białymstoku.

Z informacji przedstawionej przez Prokuratora Regionalnego w Białymstoku wynika, iż analiza akt głównych i podręcznych sprawy nie potwierdziła zarzutów sformułowanych w oświadczeniu Pana Senatora Roberta Mamąta. Prokurator Regionalny nie znalazł podstaw do przyjęcia, iż prowadzone śledztwo dotknięte było beczynnością. Czynności w sprawie wykonywane były rytmicznie. Wiele z nich dokonywanych było w ramach tzw. pomocy prawnej przez różne komisariaty policji położone na terenie Warszawy, co w naturalny sposób wydłużało czas prowadzenia tego postępowania.

Prokurator Regionalny w Białymstoku nie zgodził się z zarzutem Pana Senatora, iż Prokuratura Rejonowa w O pozostawiła bez odpowiedzi wnioski pokrzywdzonego, w którym wnosi o wgląd do akt sprawy. Pan A S złożył

pismo dotyczące umożliwienia mu zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, który wpłynął do Prokuratury Rejonowej w O w dniu 3 października 2016 roku. W dniu 19 października 2016 roku prokurator tej jednostki wydał zarządzenie o udostępnieniu pokrzywdzonemu akt w całości. Odbiór zarządzenia i fakt udostępnienia akt potwierdził on własnoręcznym podpisem. Nadto przekazane przez A S w czerwcu 2016 roku dokumenty, o których wspomina Pan Senator Robert Mamątow w złożonym oświadczeniu, zostały włączone do akt głównych prowadzonego śledztwa i stanowią element materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie.

W dniu 30 listopada 2016 roku prokurator nadzorujący śledztwo zatwierdził sporządzone przez policję postanowienie o jego umorzeniu wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Postanowienie to jest nieprawomocne.

Prokurator Regionalny w Białymstoku w swoim stanowisku wskazał, iż analiza materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że brak jest dowodów pozwalających na przyjęcie, iż właściciel firmy Sp. z o.o. M K będący wykonawcą robót, zawierając z A S jako podwykonawcą, umowę o wykonanie robót elektrycznych, działał z zamiarem oszustwa, tym samym w jego zachowaniu nie można dopatrzeć się znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Do takiego wniosku prowadzi fakt, iż zapłacił w całości pokrzywdzonemu należność, wynikającą z pierwszej faktury za wykonane prace (w kwocie 130 380 zł.), z drugiej faktury opiewającej na 184 500 zł. zapłacił kwotę 100 000 zł. Nie przekazał zaś A S kwoty 292 370 zł., wynikającej z części drugiej faktury i całości trzeciej. Powodem takiego zachowania były problemy z uzyskaniem płatności ze strony inwestora - firmy Stronę podmiotową przestępstwa oszustwa stanowi zamiar bezpośredni, polegający na istnieniu po stronie sprawcy woli nieuregulowania należności już w momencie zawierania porozumienia, którego dotyczy rozporządzenie mieniem przez drugą stronę. Fakt, iż A S otrzymał część należności od M K wskazuje, zdaniem Prokuratora Regionalnego, że zawierając umowę z pokrzywdzonym nie miał woli niewywiązania się ze swoich zobowiązań finansowych, a więc nie działał z zamiarem kierunkowym

doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez A S . Prokurator Regionalny w Białymstoku wskazał, iż w dniu 1 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy ogłosił upadłość spółki Sp. Z o.o., zaś A S nie zgłosił swej wierzytelności sędziemu - komisarzowi w postępowaniu upadłościowym.

Prokurator Regionalny w Białymstoku, po zapoznaniu się z materiałem dowodowym, stwierdził jednak, że pomimo braku znamion przestępstwa oszustwa w zachowaniu M K , jako właściciela spółki Sp. Z o.o., przeprowadzona analiza akt postępowania PR 1 Ds. 390.2016 Prokuratury Rejonowej w O wykazała pewne nieprawidłowości w jego prowadzeniu. Nadzorujący śledztwo prokurator zlecił policji przesłuchanie w charakterze świadka H K - radcy prawnego spółki , mimo ograniczeń wynikających z treści art. 180 § 2 k.p.k. (nie wystąpił do sądu o zezwolenie na przesłuchanie tego świadka). H K powołując się na treść wyżej wymienionego przepisu odmówił odpowiedzi na zadawane pytania. Nie podjęto także wystarczających starań, mających na celu wyjaśnienie okoliczności, w jakich spółka weszła w posiadanie oświadczenia, rzekomo sporządzonego przez M K , z którego wynikało, że jego firma będzie wykonywać roboty samodzielnie, bez podwykonawców. Opierając się na kserokopii tego oświadczenia spółka uwolniła się od odpowiedzialności cywilnej na rzecz A S który na podstawie art 647¹ § 5 k.c. pozwem z dnia 13 września 2013 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego - Spółki - kwoty 292 370 zł. Powództwo to zostało oddalone. Wskazane więc byłoby przesłuchanie H K na okoliczność sporządzenia tego oświadczenia, wyjaśnienia gdzie znajduje się jego oryginał, tym bardziej, że dokonał on poświadczenia zgodności tego dokumentu z oryginałem. Wyjaśnienie opisanej wyżej okoliczności mogłoby pomóc A S we wzruszeniu prawomocnego orzeczenia sądu cywilnego i dochodzenia swoich roszczeń od spółki na drodze postępowania cywilnego. Należałoby także dołożyć większej staranności w wyjaśnianiu, dlaczego spółka nie uregulowała należności za wykonane przez spółkę Sp. z o.o. roboty dodatkowe, dlaczego zostało podpisane porozumienie między spółkami

Sp. z o.o. oraz   dotyczące uregulowania należności za prace dodatkowe, mimo że w rzeczywistości do tego nie doszło. Powyższe okoliczności mogą mieć znaczenie w kontekście ewentualnej odpowiedzialności M K   za czyn z art. 301 § 2 lub 3 k.k.

Kolejnym uchybieniem, stwierdzonym w toku badania akt, było pominięcie w przyjętej kwalifikacji prawnej czynu, zbiegu art. 286 § 1 k.k. z art. 294 § 1 k.k. – z uwagi na kwotę zobowiązania, opiewającego na sumę 292 370 zł, co stanowi mienie znacznej wartości.

Prokurator Regionalny w Białymstoku zwrócił uwagę Prokuratorowi Rejonowemu w O   na powyższe uchybienia i konieczność uzupełnienia materiału dowodowego w powyżej wskazanym zakresie.

z powiadawem

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO

Krzysztof Sterda